

Чому зникла шапка-невидимка?

Лариса Письменна

Сьогодні Ясик був слухняний, не те що його сестричка Галинка. Бо Галинка вивернула тарілку з молочною кашею просто мамі на коліна і зняла такий плач і вереск, хоч вуха затикай. То мамі слід би було плакати, але вона не плакала, тільки сказала, що вже терпець уривається — ніяк не діждеться, заки Галинка підросте й порозумнішає. А от Ясик дуже старався, як ніколи старався: не пустував, не сіпав за хвоста старого кота Маврикія і навіть перетягнув зарюмсану Галинку до ліжечка. Хоча, признатись по совісті, дівчиськові слід би надавати добрих лящів.

Тато сказав, що сьогодні, у вихідний, він сам глядітиме Галинку, а мама з Ясиком нехай краще підуть собі гуляти.

А що Ясик був сьогодні як ніколи слухняний, то мама й вирішила: підуть вони не куди-небудь, а до лісу! Бо не так часто доводиться бачити сина слухняним, а коли вже заслужив, то нехай відчує — як-то добре слухняним дітям живеться.

І в лісі Ясик слухався. Ще краще, ніж удома: не ламав гілок, не витоптував квітів, не полохав пташок. Навіть не рушив високого рудого мурашника, хоча й дуже кортіло.

Переконавшись, що Ясик сьогодні таки слухняний по-справжньому, мама прилягла у затінку під кущами й задрімала. А Ясик хотів було назбирати попід соснами торішніх шишок — ними добре вціляти у стовбури, аж зирк: у траві блищить такий собі маленький золтаво-зелений жучок. І очі у нього відсвічують вогниками.

— Ух ти! — захоплено вигукнув Ясик. — Мамо, поглянь — який ловкий жучок. Я такого зроду не бачив.

Але мама не прокинулась, а жучок заговорив людським голосом:

— Не буди маму, нехай трохи відпочине.

— Ти вмієш розмовляти? — аж підскочив од подиву Ясик. — Такого не може бути!

— Як-то не може бути, коли є. Та я ще не таке вмію, — похвалився золтавий жучок.

— А що ти вмієш?

— Я можу стати Летючим Конем і одвезти слухняного хлопчика до Країни Казок. Там він зможе вибрати собі аж три чарівні речі.

— А... якщо хлопчик неслухняний?

— То можу стати диким кабаном. Підчеплю пустуна іклами за штанці й закину в будяки. А ти який?

— Я сьогодні слухняний.

— А вчора?

— А вчора не дуже...

— Це добре, що ти признаєшся, — визнав жучок. — То хочеш до Країни Казок полетіти?

— Ой, хочу! Хочу! Страшенно хочу!

— Гаразд. Але ти зможеш там вибрати собі не три, а лише одну чарівну річ. Аби ж ти щодня слухався...

— Еге, щодня, — зітхнув Ясик. — Щодня — то дуже важко. Он наша Галинка ніколи не слухається, тільки й знає, що каверзувати та рюмсати.

— Ну, вона ще надто маленька, а ти вже до школи ходиш. Хіба ні?

— Умгу...

— Отож-бо! Та вже сідай мені на спину.

Тут жучок обернувся на золотавого із зеленими очима коня.

Не дуже великого, на великого Ясик не заліз би, а на такого завбільшки, як сусідський собака Казбек. Ясик вправно скочив на Летючого Коня, і вони полинули до Країни Казок.

Тут все було майже таке, як у нас. Тільки маленький чепурний будиночок стояв не на фундаменті, а на курячих ногах. Летючий Кінь пояснив Ясикові, що стара хатка давно вже розвалилася, а Бабу Ягу переселили в цей — новий, з усіма вигодами будинок, аби вона на старості лиха не знала. По тому він ввічливо проіржав, і з будиночка вийшла добра Баба Яга, привітно усміхнулася і подала Ясикові рум'яне яблуко. Те яблуко могло вилікувати геть усі хвороби на світі, але Ясик хворобами не цікавився, бо сам ще, здається, ніколи не хворів. Ну, хіба набивав собі гулі на лобі чи дряпав коліна. А що яблуко згодилося б комусь іншому, хлоп'якові й на думку не спало.

Далі їх перестріла Лисичка-сестричка, але зовсім не хитра, а щира. Вона хотіла подарувати Ясикові курочку, і не просту, а таку, яка несе золоті яєчка. Та Ясик подумав: якщо яєчка ті золоті, то їх і їсти не можна. А золото — навіщо воно йому?

Ще трошки пролетіли, аж зупинив їх Вовчик-братик. Він усміхався широко — від вуха до вуха і мав для Ясика щонайліпший подарунок: справжнісіньку шапку-невидимку! Ясик відразу й ухопив її, подякував, а Вовчик-братик весело помахав хвостом, як сусідський пес Казбек. Летючий Кінь голосно заіржав, і вони помчали назад із Країни Казок.

Зупинилися на тій самій галявині, де Ясик побачив зеленого жучка. Ясик зіскочив з Коня, а може, Кінь зменшився і сам, вискочивши з-під Ясика, зник.

— Синку! Ясику! Де ти? — вже кликала мама. — Пора додому.

— Я ту-у-ут! — відгукнувся Ясик. Про свою пригоду він поки не став розповідати: а що, як мама надумає сховати шапку-невидимку? І вони пішли додому. Шапки-невидимки мама, звісно, не помітила.

* * *

Пообідавши та відпочивши, Ясик знову вийшов надвір. Там надяг шапку-невидимку й озирнувся. Он у затишку стоїть розкладний манеж, а в ньому тупцяє — вчиться ходити Галинка. Ясик підбіг до манежу.

— Ку-ку! Ку-ку!

Галинка стала озиратися, але Ясика побачити не змогла — немарно ж на ньому була шапка-невидимка! Тоді Ясик закукурікав, далі занявчав, а потім загавкав. Тут дурненька Галочка перелякалася й заверещала на повний голос. Ясик підхопив

сестричку на руки й почав її погойдувати. Мала ще не розуміла дивовижі, що її погойдує хтось невидимий, заспокоїлася й почала засинати. А з дому вибігла стурбована мама — вона чула Галинчин вереск і вжахнулася, не знайшовши в манежі своєї маленької донечки. Ясик же тим часом присів за кущі смородини з Галочкою на руках. Йому треба було б швидше зняти з голови шапку-невидимку, і тоді мама, забачивши дитину на руках у брата, не лякалася б, а навпаки — навіть зраділа. Але Ясь не здогадався.

Мама оббігла навколо будинку, далі кинулась в дім — дзвонити по телефону в міліцію про те, що вкрали дитину. Коли примчав на мотоциклі міліціонер, то Галинка вже спокійнісінько спала на постільці в манежі — Ясик устиг покласти туди сестричку.

— Що це ви, громадянко, марно міліцію турбуєте? — суворо дорікнув міліціонер. — Власної дитини не побачили.

— Та не було її, не було! — запевняла мама. Вона вже не плакала, бо Галочка знайшлася.

— Може, хто з сусідів брав дитину? — розмірковував міліціонер.

— Ніхто з сусідів не приходив. Ви вже пробачте...

Тут Ясик не втримався і голосно пирхнув од сміху. Мама здригнулася, міліціонер насторожився, пильно оглянув усе подвір'я, далі здвигнув плечима, мовчки козирнув та й подався з двору до своєї міліції.

Мама понесла Галочку в дім, а Ясикові сподобалася така забава. Тому він надумав ще трошки пожартувати. На ганку спокійно вмивався старий кіт Маврикій. Ясик нечутно підступив до нього і смикнув за хвоста. Маврикій голосно нявкнув і з переляку стрибонув у розчинене вікно. На підвіконні стояла велика банка полуничного варення. Маврикій перекинув банку, і варення облило його всього — від вусів до хвоста.

Ото Ясик сміявся! Аж живіт заболів од сміху! І справді — хіба не смішно було дивитися, як рожево-слизький Маврикій під мамин крик кулею вилетів на подвір'я і чкурнув кудись у кущі.

Тут до двору забіг сусідський собака Казбек. Ага, от зараз Ясик добре його налякає! Він підкрався до Казбека й загарчав найтовщим, як зумів, басом. Проте Казбек нюхом відчув Ясика, підскочив на задніх лапах, а передні поклав Ясеві на плечі. Ще й шапку-невидимку збив з голови.

— Іди геть! — крикнув Ясик, відіпхнув Казбека й кинувся шукати свою шапку-невидимку...

День шукав, два шукав — не знайшов.

І чому вона зникла?